

Rouen. Gener de 2014

Tinc la sensació que ja fa massa temps que floto en la incertesa. Ja és hora o d'enfonsar-se o de trepitjar d'una vegada terra ferma! La vida afortunada és el que desitjo, com la resta de mortals, m'imagino. Les divinitats sempre m'han mantingut apartada del reconeixement per part dels meus conciutadans i preservada també lluny de tot tipus d'èxit producte de la meva activitat artística i intel·lectual (ja sé que això que jo anomeno amb tan mal gust "els meus conciutadans" no és més que un fenomen difús produït per la meva subjectivitat, una il·lusió de la raó, però és una il·lusió que m'influencia tant!) Per tant, sí, efectivament: atribueixo el meu fracàs entre els humans a una protecció divina. Dic "una protecció" perquè entenc que les divinitats em mantenen apartada de l'èxit com si vetllessin per garantir la meva delicada integritat. Soc massa delicada per l'èxit, crec que pensen. Però el que voldria ara és que els déus d'un cop em deixessin gaudir almenys d'algun petit èxit —encara que fos insignificant, que per a mi ja seria prou preciós!— i que, per consegüent, em deixessin gaudir d'una vida més o menys saciada (pel que fa a la meva malaltissa set de triomfs intel·lectuals, em refereixo). A pesar de tot he pres algunes decisions: no demanaré més "favors" a les divinitats. Elles són infinitament superiors a mi en força, poder i intel·ligència. Però he decidit que no n'esperaré més consideració. No hi ha cap mena d'arrogància darrere d'aquesta decisió. No vull posar-me per sobre d'elles ni de ningú. Senzillament vull que sigui el meu criteri el que prevalgui, almenys a la meua vida, sense posar-lo per sobre de la resta.

Quan deixi la meva habitació de la residència ja no m'hauré de preguntar més què he de fer amb les mosques del lavabo: si exterminar-les o deixar que el lavabo es converteixi en un femer. Perquè, ¿i si les divinitats pensen això mateix de mi i les meves abundants pregàries? ¿Deixarien que l'Olimp es convertís en una mera metròpoli plena de "mosques" humanes? M'exterminarien?

@ De: Nico

Per a: Genoveva

11 de gener de 2014

Estimada tia Geno,

Tot i que els diners de les beques s'estan acabant i que aviat he de deixar l'habitació de la residència, em quedaré a Rouen una temporada més perquè sento que un lament m'ho demana, un lament procedent del fons de ves a saber quina nit. Noto com una força misteriosa pugna per retenir-m'hi. Seguint aquest impuls he anat a veure un parell d'apartaments de lloguer. El que m'ha causat més bona impressió està situat a la Rue Saint-Hilaire, al barri de la Croix de Pierre, barri que deu el seu nom a una gran creu de pedra centenària que amb el temps ha quedat ben mal fumuda al mig d'una cruïlla que enllaça cinc carrerons. A penes l'havia trepitjada tota aquella zona. M'ha semblat un barri molt viu, pobre en rendes però ric en ètnies. He pres un te en un bar egipci i déu n'hi do com s'han animat quan han sabut que jo era d'una ciutat del Mediterrani! El clima era tan diferent de l'ambient genuïnament francès de Le Bistrot Parisien que tant m'agrada i del qual ja t'he parlat altres vegades.

L'apartament de Croix de Pierre és un segon pis d'un petit edifici de tres plantes d'estructura de fusta, típic d'aquesta part de Normandia. Hi he sentit bones vibracions. La filla dels propietaris, que ja no hi viu però que hi ha viscut fins ara mentre estudiava medicina (perquè l'edifici queda molt a prop del centre hospitalari més important de Rouen, el centre Charles Nicolle), m'ha ensenyat l'apartament molt amablement. Són dues peces i un lavabo. Menys de trenta metres. La cuina queda integrada a una de les dues habitacions. L'estructura de fusta és a la vista (però no et pensis que sigui recta! Tots els edificis són torts aquí), cosa que li dona un caràcter pintoresc i el fa molt acollidor. És lluminós: les dues habitacions tenen una finestra que dona a la Rue Saint-Hilaire, però ambdues

estan orientades a nord, això vol dir que desgraciadament no tindrè mai sol directe. Sota la finestra, a totes dues habitacions, hi ha un radiador elèctric. Això és important, tia, perquè està fent un fred que pela! Entre avui i demà m'ho acabaré de pensar. Hem quedat amb "la filla" que els trucaria dilluns i els diria si m'hi quedo o no.

Després, passejant satisfeta per la nova perspectiva que s'obria i les possibilitats que semblava que treien el nas, he dut personalment el meu currículum a una oficina d'Amélioration, prop dels cines Omnia, a baix de tot de la Rue de la République, un dels tres carrers principals que baixen fins al Sena. Amélioration és una empresa privada que ofereix serveis de reforç escolar per a estudiants de primària i secundària. M'he ofert per donar classes particulars. Estaven a punt de plegar però una administrativa enormement simpàtica, l'única que quedava a l'oficina, m'ha atès amb unes maneres que de tan correctes semblaven falses i forçades.

Fins aviat, tia. Dona molts petons de part meva a la Rosita i a la Conxita.

@ De: Nico

Per a: Genoveva

19 de gener de 2014

Estimada tia Geno,

Està nevant. El campus està enfarinat. Des de la meva habitació ben caldejada veig com cauen les volves arremolinades per les ratxes de vent. Estic contenta perquè he firmat el contracte de lloguer del pis de la Rue Saint-Hilaire. M'he quedat meravellada. Tot ha anat tan ràpid! Els propietaris m'han citat a les onze i amb mitja hora escassa n'hi ha hagut prou per omplir per duplicat els impresos del contracte —uns impresos estàndards i que probablement es compren als estancs—, per signar els papers, per comprar la nevereta, el somier i el matalàs que tenia “la filla” per cent trenta euros, per donar-me dues alarmes antiincendi que hauré de col·locar obligatòriament a dues parets de l'apartament (he entès que com a propietaris, atès que l'edifici té l'estructura de fusta, estan obligats a subministrar-me-les), per ensenyar-me com funciona el temporitzador dels radiadors i per donar-me dos jocs de claus. Després s'han acomiadat amb un sincer “bon courage!”

No hi ha res al pis, però demà que em donaran la llum m'hi mudaré. Afortunadament el meu equipatge és només una maleta grossa perquè és un segon pis amb una escala de fusta malgirbada i estreta, estreta, estreta.

El barri de la Croix de Pierre, només amb aquest parell de dies de rondar-hi, m'ha semblat molt dens en borratxos i clochards. He donat una volta pel barri. Que recordi hi he vist un local que sembla un ateneu llibertari que es diu l'Insoumise, dos forns de pa, un just enfront de l'altre (ara que parlo de forns, tia, t'he de confessar que tinc problemes d'aptitud a l'hora de pronunciar la paraula baguette: naturalment em surt “vaguette”, tirant a “faguette”. No hi ha manera de pronunciar-la amb la be de Barcelona, “baguette”! Sorprenentment, al principi de viure a Rouen les dependentes no m'entenien i de

mica en mica he anat entenent perquè. I em temo que ni cent logopedes no podrien redreçar aquest defecte). Recordo també, prop de la plaça de la Croix de Pierre, dues perruqueries —és increïble el munt de perruqueries que hi ha a Rouen!—, força botigues de queviures, una galeria d'art gestionada per un col·lectiu d'artistes joves i un estudi de disseny gràfic, ben arreglat però gens encantador. A relativament poca distància de "casa meva" m'he topat amb unes dutxes municipals, s'hi pot dutxar tothom, entenc. Covarda per les adversitats que em pugui reservar el futur, he pregat per no haver-m'hi de dutxar mai.

Un petó, tia. Fins ben aviat. I petons també per la Conxитета i la Rosita.

@ De: Amélioration

Per a: Nico

29 de gener de 2014

Madame,

Nous avons bien reçu votre candidature mais nous avons le regret de vous annoncer que celle-ci n'a pas été retenue.

Nous vous prions d'agréer, madame, l'expression de nos sentiments dévoués.

L'équipe Intervenants Pédagogiques.

Paris, 29 janvier 2014

© del text: Marcel Bagaria, 2017
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2017
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: setembre de 2017
ISBN: 978-84-9975-884-8
DL L 1006-2017
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

—﴿ imprès a **lleida** ﴾—

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.